

Το 'Ελληνικό Δημοτικό τραγούδι

Η λαϊκή τέχνη είναι ασφαλώς ένας από τους κυριώτερους, τους πιεζωντά-
 νους και πιο ειλικρινείς κήρυκες της ψυχοσύνθεσης, του βαθμού της καλαισθησίας
 και ευαισθησίας, και γενικότερα του πολιτισμού ενός λαού. Αποτελεί ένα μέτρο ά-
 ψευτο, που ζυγίζει τη δύναμη της δημιουργικής του φαντασίας και δείχνει τον πραγ-
 ματικό του πλούτο, την ικανότητά του να εκφραστεί, να φέρει δηλ. στην επιφάνεια
 τους θησαυρούς της ψυχής του, να τους δώσει πνοή ζωής, σχήμα και μορφή. Στη
 μουσική, ιδιαίτερα, ο λαός — ο απλός λαός — καταφεύγει αυθόρμητα, ανεπιτή-
 δευτα, από έσωτερική ανάγκη να μετουιώσει σε τραγούδι και χορό τις χαρές και
 τις λύπες της ζωής του· πολλές φορές γι' αυτή τη χαρά του τραγουδιού και του
 χορού. Γι' αυτό η δημοτική μουσική είναι ένας γνήσιος εκπρόσωπός του. "Αν λά-
 βουμε, μάλιστα, υπ' όψη, πώς το κύριο γνώρισμα του δημοτικού τραγουδιού είναι
 η διαιώνισή του με τη ζωντανή παράδοση, πράγμα που σημαίνει διαρκή αναδημι-
 ουργία του, θα το δούμε σαν ένα απόσταγμα μακροχρόνιας δοκιμασίας και μαζί
 σαν ένα ζωντανό παραστάτη της ιστορίας ενός λαού. ~~Αλλά~~ πώς ακριβώς θα μπο-
 ρούσαμε να καθορίσουμε τι είναι «δημοτική μουσική»; Φαινομενικά είναι πολύ
 εύκολο, είναι όμως αληθινά δύσκολο να το καθορίσει κανείς κατά τρόπο πλήρη και
 απόλυτο, που νάχει εφαρμογή σ' όλους τους τόπους και σ' όλες τις περιπτώσεις.
 Το θέμα απασχόλησε το Διεθνές Συνέδριο, που έγινε στο Λονδίνο τον Ιούλιο του
 1952. Οί ειδικοί, μετά από μακρά συζήτηση, βρίσκοντας πώς είναι αδύνατο να
 συμφωνήσουν σε μία οριστική διατύπωση, που να καθορίζει σαφώς και πλήρως το
 φαινόμενο αυτό, δέχθηκαν την ακόλουθη σαν προσωρινή: «Δημοτική μουσική είναι ή
 μουσική που έχει, στην εξέλιξή της, υποστεί την επίδραση της προφορικής παρά-
 δόσης. Είναι το δημιούργημα, που εξαρτάται από περιστάσεις που της εξασφαλί-
 ζουν συνέχεια, ποικιλία και επιλογή». Πολλές απορίες προβάλλουν και στις οποίες
 δε μπορεί κανείς να δώσει οριστική και απόλυτη απάντηση· λ.χ. πόσος χρόνος πρέ-
 πει να περάσει για να θεωρηθεί ένα δημιούργημα δημοτικό τραγούδι, αν ή δημοτική
 μουσική είναι έργο μίας ιδιαίτερας τάξης ή τμήματος του λαού ή όλου του λαού.

Τι είναι λαός μέσα στα πλαίσια του όρου «δημοτική μουσική»; Στην πρωτό-
 γονη κοινωνία είναι όλοι βέβαια. Στο μεσαίωνα και στα νεώτερα χρόνια είναι το
 υπόστρωμα, που βρίσκεται κάτω από τις ανώτερες, τις μορφωμένες τάξεις. Με τη
 έννοια αυτή πολλά δημοτικά τραγούδια δεν είναι δημιουργήματα όλκληρου λαού,
 αλλά μιάς τάξης ή κατοίκων μίας περιοχής. Σχετικά με το άλλο σημείο, του
 χρόνου, αν δηλ. μπορεί να καθορισθεί κάποιο χρονικό διάστημα ωστόσο να διαμορ-
 φωθεί ένα τραγούδι σ' ένα αποκρυσταλλωμένο δημοτικό δημιούργημα, μπορεί να
 λεχθεί πώς ή δημοτική μουσική δεν έχει ποτέ χαρακτήρα στατικό, αλλά υπόκειται
 σε μιά διαρκή αναδημιουργία, που σαν συνέπεια της έχει τη συνεχή ποικιλία της
 αρχικής μελωδίας. Έτσι δεν είναι δυνατό νάχουμε πάντα μιά μελωδία αποκρυσταλ-
 λωμένη μ' ένα οριστικό και τελειωτικό τρόπο. Αυτό δε σημαίνει, πώς το δημοτικό
 τραγούδι δεν υποτάσσεται σε νόμους αισθητικής· ο λαϊκός δημιουργός, προικισμέ-
 νος με το λαϊκό αισθητήριο, κάνει συνήθως κείνες τις αλλαγές, που ή κοινή αισθη-
 τική υποβάλλει. Όταν όμως οι αλλαγές είναι έξω από την παράδοση, τότε αυτές
 δεν αποτελούν παρά θνησιγενή δημιουργήματα της στιγμής, που περνούν και χάνον-
 ται χωρίς να αφήνουν βαθύτερη απήχηση και ίχνη.

Συμπερασματικά, ~~λαϊκό~~ μπορεί να λεχθεί, πώς ή δημοτική μουσική συγκεν-
 τρώνει μέσα της όλες εκείνες τις ιδιότητες και τα γνωρίσματα, που μαζί συνθέ-
 τουνε την προσωπικότητα ενός λαού, μίας φυλής. Γιατί κάθε φυλή έχει ένα δικό της
 τρόπο μουσικής έκφρασης, που διαφαίνεται σε πλείστα χαρακτηριστικά (ρυθμικά,
 μελωδικά, μορφολογικά κλπ.) και που συχνά αποτελούνε αλάνθαστο μάρτυρα της
 φυλετικής τους προελεύσεως.

Υπό τις προϋποθέσεις αυτές ή μελέτη της ^{Ελληνικής} ~~Κρητικής~~ δημοτικής μουσικής εί-
 ναι, ως ένα σημείο, και μελέτη αυτού του ^{Ελληνικού} ~~Κρητικού~~ λαού, της ψυχοσύνθεσης και
 της καλαισθησίας του.

Τό ότι πλείσα δημιουργήματά του είναι αληθινά έργα από την άποψη της
 αρχιτεκτονικής τους συστάσεως και παρουσιάζουν εξαιρετικό μελωδικό ενδιαφέρον
 από πλέξιμό τους, τό ότι σε ώριμα μακράς πνοής έργα του — όπως ~~ορισμένα~~ ^{ορισμένα} ~~κατορθώματα~~ ^{κατορθώματα} — κατορθώνει να εκφραστεί με τόση θαυμαστή ποικιλία και μαζί

δυναμική ρεαλιστική, τό ότι δένει τό ποικιλία αυτών
 ρυθμικά και μελωδικά στοιχεία δ' ένα έκτατο δεξιόκυλο-
 νικό στίχο, όλα αυτά μαζί να οδηγούν δ' ένα σίγουρο
 σμωτέραςμα πη ο λαός αλήθ' έχει οξύνεται και λυσιτελεί
 επί μουσική να ζυγίληξη, δημιουργική φαντασία ή
 όρθή διάδοση των αναλογιών, τή γαστρονομία ή
 ή ομορφείας.

Η μυσική - τραγική γ' χαρς - άρα κείνη
 σημαντική διασημή των ελληνικών λαών. Από
 την αρχαιότητα, με κληροδότηση από κόσμο μια μεγάλη
 παράδοση, με όργανα, με μουσική έμπειρα πάντα με
 τον ήχο πιο σημαντικό καρδιακή ευθυμία των
 χαρς μας. Το τραγικό, ιδιαιτέρως, μουσικός χαρα-
 κτήρας, εμπνέει με άκρως σίγουρα και ίσως με
 παιδαγωγική ιδιότητα του. Σε κριτικές γαϊκή μορφή
 ή παρρησία, ακόμη έχει σήμερα κλεισμένη διασημή
 έχει με μουσική. Δεν είναι λίγοι, οι γαϊκοί πα-
 ραδοί με έχουν με χαρς και με αυτοσχιδία/ον
 -σύνθεση με στίχοι - κείνη είναι άδελφο διασημή.

Η παρέχουσα συνθήκη των διαγνωστικών ενόσων
 με ^{πρό}σώπωση κείνη με αυτοσχιδία διασημή
 άνοση με γαϊ στην κείνη γ' χαρς στην κείνη.

Όπως οι ευθυμίες, με ιδιαιτέρως, κοινότητες γ'
 έδωκε τους έχουν προσφέρει διάματα με τη δημιουργία
 δημοτικών τραγικών: Έτσι, υπάρχουν δημοτικά τραγί-
 δια κείνη: έδωκε με δημοτικώς, πατριωτικά, κρητικά,
 έρωτικά, πανσπερμικά, με γαϊ, με ^{μεταλλάξ, ποιεστικότητα,} ποίητικά, με
 δογμα, με κείνη με από κόσμο, με στίχοι με στα δόξα,
 τραγικά της εποχής, χιονοκρίματα, έθνομικά,
 πατριωτικά, με γαϊ, τραγικά οχτικά με μεσσηνίας
 μορφή με έδωκε, με ~~με~~ κ.κ.

Δεν είναι άδικο με διαγνωστική καρς ^{μια από}
 παρς με ^{από} τα τραγικά γ' με έδωκε, με έθνο-
 κών παρς χαρακτηριστικά με αρχαία ελληνική
 γαϊ. Αντιστοιχεί με τα τραγικά με ^{από} γαϊ, με
 τα αρχαία "παρσία", "έκείνη", με με ^{από} γαϊ.
 Αντιστοιχεί με τα τραγικά με δογμα με

ο "Πολύς" η "λίγος", και παρανομασίου στο κλάσμα
 ως ~~επιχίνια~~ μαθηματικά, ο "λιγυτέρος" στον δε-
 ρισμό, τα "ασχετορικά" στον πτυχή, τα
 "επιχίνια" ως χυδαιόμο και σταφυλίω, κ.λ.π.

Κείνο όμως που έχει σημασία πρωταρχικά
 είναι η διατήρηση των ἔθους, των ὀργάνων
 και των κυρίων χαρακτηριστικών στοιχείων από τις
 αρχαιότερα μέχρι σήμερα. Όταν στις 1947 έλαβα
 μια μεγάλη συγκριτική περίληψη ὄρων των ἔθους,
 τότε δημοσιεύθηκαν δημοσίως τα ὄριά μας
 στην ἑλ. γλ. περιοχῆς, ως ἡπειρωτικῆς ἑλλάδος,
 των κελτῶν ἢ τῆς ἀνατολῆς, βεβαίως πρὸς τὴν
 1108 ἑλλ. γλ., καὶ 691 ἑλλ. 62% ἦσαν βασι-
 κικά ὀνόματα πρὸς ἀνομοίωτον ἀρχαίαν ἑλλ.
 γλ. ὄνομα (πρὸς ἀπὸ κλίμακος). Κεῖνα ἦσαν
 ἦσαν χερσαία - με ἀκριβέστερο δὲ διότι με
 ἀνατολικά χαρακτηριστικά - ἦσαν μόνον 233, ἑλλ. 202
 ὀνομάτων. Τὸ ἀνωδέσμομα ἦσαν προσεγγίσι: ὁ
 ἑλλ. γλ. καὶ ^{ἑλλ.} διαμέτρῳ ~~ἦσαν~~ μὲν τὸν 24'
 μακρῆσιν ποσῶν τὸ ὑπερῆσιν τὸ πρὸς τὴν ἑλλ. γλ.
 καὶ κελτῶν μὲ ἀνεκτὴν ἑλλ. γλ. ὀνομάτων.
 Ἦσαν δὲ ἑλλ. γλ. ὀνομάτων καὶ ἡ ^{ἑλλ.} ἑλλ. γλ.
 ὀνομάτων ἔχει διαμετρῶν $\frac{1}{2}$ ἑλλ. γλ. ὀνομάτων.
 Ἦσαν δὲ ἑλλ. γλ. ὀνομάτων: φυσικοὶ, βυζαντινοὶ, ἱστορικοὶ.
 οἱ φυσικοὶ ἀνεκτὴν ἀνεκτὴν ἀνεκτὴν οἱ ἑλλ. γλ.
 οἱ ἑλλ. γλ. ὀνομάτων, γλ. ὀνομάτων, τὰ ἑλλ. γλ. ὀνομάτων
 τὰ ὀνομάτων τὸν ὀνομάτων, καὶ τὰ ὀνομάτων ὀνομάτων τὸν
 τὸν ὀνομάτων ὀνομάτων (τὸν ὀνομάτων ὀνομάτων),
 τὸν ὀνομάτων ὀνομάτων, ὀνομάτων ὀνομάτων τὸν
 ὀνομάτων τὸν ὀνομάτων τὸν ὀνομάτων, τὰ ἑλλ. γλ.

πολυέμφνητα έκρηξιμόγια η καταβόρα της
 ή τα κείνη των Αγγλίων, που τα γράφει ο
 Οδυσσεύς η τα έμφνητα ο Βόρειος. (Οτι η
 Ο Ελληνική γλώσσα έχει με θαυμαστή δύναμη
 να διατηρή ζωντανά και ανέπαφα όλα εκείνα
 τα στοιχεία, που δουλεύουν διαπνεύσαστο τμήμα
 της ένδοξης του προσωπικού της.

Έτσι, με τον εθελοντισμό της Junia έχει
 αλλαγή ενσυναίσθητα, με τον ή έγγε γνή-
 ριστο κομμάτι περιπέτειας ή μαύρη σκλαβιά,
 που μάχισα η αϊό, διατήρησε Juniani ή
 εκτός έκείνη η μακεί της παρ'όσον. Αν
 μάχισα λάβει με αν'όχι τον πρωταρχικό λόγο που
 έπαιξε η μουσική στη Junia το έθνος, θα αντι-
 κειμήσει καμία με η παρ'όσον έχει διατηρηθεί
 και συνεχώς η πιο σταθερή στη δημοτική μουσική.
 Σαίτη έχει πάντα επισημοποιήσει και έσω της δια-
 χορισμός του ο Ελληνική γλώσσα ή μόνον της
 προσοχής να διατηρήσει σταθερή τη προσή-
 λωση να από ότι άραπης ή της άχτι.

Αχθίνια, το δημοτικό τραγούδι απερίχτες η
 Juniani ιστορία της Junia, η έθνος της μαύρης
 χείρας η σκλαβιά, και έτσι η πιο πολύτιμη
 κληρονομιά η η κώπης έγγατα. Από τα
 κείνη του ίδιου αίμα, όταν για πέντε και πέντε
 αίμα σκοτεινός, βαρύν ή καταδικαστικός ο πόνος
 η σκλαβιά σκέπασε η χώρα έλικτες, και όταν
 φαινομενικά αιπώς ότι άχτι μείνει όρθο βάλε
 την ήρε η η, το δημοτικό τραγούδι έγινε ο κρυφός
 ή περιπατής σύντροφος του σκλαβιστή έθνος, πού
 δάχτη κανείς, όλο και είχε η η άπνευστος
 παρ'όσον.

Σε ταπεινὴ ἐκκλησίᾳ, σε κεντρὴ σπηλιᾷ,
σε σκοτεινὴ σπηλιᾷ ἡ βασιλοσύνη λαὸς τρα-
γυλῶν με περιπέδεια τῶν καμῶν τῶν, τὸς
ἀγῶν τῶν, τὸς ὄναρ τῶν, τῶν ἡρώων τῶν.

Σε μὲν χῆρα, ὅταν ἡ βίβλος τῆς καταστροφῆς
ἔσσειζωσιν καὶ ἐξήμεσεν τὸ πᾶν, τὸ δημοτικὸ
τραγῆδι, ἦσαν εἰς ἓνα χαλῶν, με φυσικὰ
ἢ ἀδύνατα, ἡς ἀπὸ δὴ ἀκονομία, ἔσσειζω-
σιν οὐ μόνον τῆς ἐρημίας, ἀλλ' ἐπὶ δὴ τὸν
χρῶμα, τὸς ζῆλον μὲν ἰσχυρὰ φωνῆς εἰς
συναδὴ, γὰρ τὸς χεράς τῶν ἐφραγίδων ἢ ἐφραγίδων
ἐπὶ γυμνῆ, τὸς δὲ τῶν τῶν γὰρ τῶν ἐφραγίδων
κινδύνιστον τῶν.

- Ἐπὶ τῆς ἀγῶν, ἡ γενικὴ προσδοκία τῶν λαῶν.
Κι' ἦσαν μὲν ἡ μαγὰς διδασκαλίας, με διατη-
ροῦν με ἀκούστη φρονίδια τῶν τῶν τῶν παραδόξων
τῶν, με καθόλου τὸ διατηρεῖ οὐ μόνον τῶν
ἔδων ἀκέραια αἰὲν με φυσικῶς, με ἀδύνατα οὐ μόνον
τῶν τῶν ἰστορίας τῶν, τῶν καταγωγῶν τῶν, ἢ τῶν
ἀνάγκη, τὸς ἐπιβίωσιν μὲν ἀειδαίμονος ἀνθρώπου
ξανάνωμα.

Μετὰ δὲ τῶν ^{σκοτεινῶν} ἀναγκαστικῶν ἐπαρῶν, φανεροῦν
τῶν τῶν δημοτικῶν τραγῶν, εἰς μὲν ἀδικεῖ τῶν τῶν, οὐ μόνον
τῶν τῶν τῶν τῶν κεντρῶν σκοτεινῶν, με μετὰ τῶν γενικῶν
τῶν μὲν καὶ τῶν βασιλοσύνας τῶν τῶν σοφία τῶν
εἰς τῶν, χεράς τῶν ἐφραγίδων τῶν ἀκέραια τῶν
παρῶν τῶν.

- Ἐπὶ τῆς ἀγῶν, ὅταν ἡ μυστικὴ ἐξομολογία τῶν
κεντρῶν ἐφραγίδων τῶν λαῶν, με δὲ τὸ πᾶν τῶν
ἀδύνατα τραγῶν διαχέσθαι ἀδύνατα ἐφραγίδων
ὅτι δὲ τῶν τῶν γυμνῆ, ὅτι δὲ μὲν τῶν τῶν

νάρε τή μορφή μιᾶς φανταστικῆς οὐσίας.
 "Ἔτσι, κινεῖται ὁ καιρὸς ἐκείνην τὴν φανταστικὴν μορφήν
 τὴν αὐτὴν γὰρ ἡμεῖς τὴν λέμε, ἀκόμα ἢ οὐκ ἔστιν ἡμεῖς
 ἀναλακτικῆς; ἡ Διγὰρ οὐ κάρποι γὰρ κέδ,
 ἢ γὰρ βότανα γὰρ χιόνια
 Διψῶ κί' ὁ δόλιος Ζαχαρίας
 γὰρ τέρψικα κερδάλιο".

"Τὸ τραγῶδιον τὸ λέει, ἔστ' ἐμὸν" ἦταν ἡ φανταστικὴ
 ἀδελφότης ἀδελφὴ δικαιοσύνη.

Ἡ νεοελληνικὴ δημοτικὴ μουσικὴ ἔχει
 κατὰ μίαν μὲν τὴν ριζὴν τὴν ἐπὶ τοῦ χρόνου τῆς νεοελλο-
 κρατίας καὶ ἀποτελεῖ αἰ τὴν ἐκείνην τὴν μοναδικὴν ^{μουσικὴν} ἐκδήλωσιν
 ἐπὶ τὴν κλίσην τῆς ἀρχῆς, ἢ τὴν ἀναγέννησιν τῆς βυζαντινῆς
 ἀδελφότητος, αἰ τὴν ἐπὶ τὴν ἀρχαῖαν τὴν ἀρχαῖαν τὴν ἀρχαῖαν
 ἐκείνην ἐφημερίαν κέρδον σὲ 1830. Ἡ ποίησις
 τῆς νεοελληνικῆς δημοτικῆς τραγῶδου διακρίθεται,
 ἱστορικῶς, ἐπὶ τὴν ἑκαταετησίαν τὴν 21. Ἔτσι, κινε-
 εῖται τὸ διακρίνειται εἰς φανταστικὴν περὶ τὴν
 αἰ τὴν ἀρχαῖαν αἰ τὴν 21 καὶ τὴν ἀρχαῖαν αἰ τὴν ἀρχαῖαν.
 Ἡ ὅσην ἀρχαῖαν, ἰστορικῶς, τὴν ἀναγέννησιν τὴν ἀρχαῖαν
 τῆς δημοτικῆς ἐπὶ δημοτικῆς τραγῶδου, ἀλλὰ τὴν
 ἀρχαῖαν, κέρδον, οὐκ ἀναγέννησιν τὴν ἀρχαῖαν τὴν ἀρχαῖαν
 ἀρχαῖαν κοινικὸν χαρακτῆρα. Ἐπὶ τὴν ἀρχαῖαν
 ἔστιν ἀρχαῖαν τὴν ἀρχαῖαν τὴν ἀρχαῖαν τὴν ἀρχαῖαν
 ἢ τὴν ἀρχαῖαν τὴν ἀρχαῖαν ἱστορικῶς τραγῶδου, αἰ
 ἢ τὴν ἀρχαῖαν τὴν ἀρχαῖαν ἢ τὴν ἀρχαῖαν τὴν ἀρχαῖαν
 (αἰ τὴν ἀρχαῖαν τὴν ἀρχαῖαν τὴν ἀρχαῖαν τὴν ἀρχαῖαν)
 (αἰ τὴν ἀρχαῖαν τὴν ἀρχαῖαν τὴν ἀρχαῖαν τὴν ἀρχαῖαν),
 ἀλλὰ τὴν ἀρχαῖαν τὴν ἀρχαῖαν τὴν ἀρχαῖαν τὴν ἀρχαῖαν

Ουββαγίς ή μι "Άσπερο κίτρινου δού παρρημολέ.
Έδνικέ δούταρε, παρόμοιο με δούτα δέ
ουανωρεν εινι παρρημολέ μινικη' δα' οφθα-
λμια.

"Άλλα δού τα' τραγέδια αίνε' έχουν δούτικέ
τότε, δούταρε ή δούταρε χαρμολέ, "Άλλα έχουν
δούταρε τραγέδια κί δούτα, ^{ή πολλή δούτα} ~~δούτα~~ νοσταγία
με δούτικέ δούτα. Οι ποιητικέ δούτα εινι ουχέ
δούτικέ δούταρε ή κέταρε.

Δούτα δού τα' δούταρε με τραγέδια αίνε
ήταν τρέχει παρρημολέ, με δούταρε δού τότε δού
τότε, δού γιορτή και παρρημολέ ή τραγέδια
τα' κέταρε ή δούταρε με πύ ή
κίταρε κέταρε ή κέταρε. Κέταρε
δού ή δούταρε δούταρε, δούτα δούτα-
ρε - δούτα δούταρε τα' δούταρε,
δούτα ή τα' αίνε δούταρε τραγέδια. Τότε
μινικη δούταρε ή δούταρε ήνα κέταρε
τα' τα' δούταρε τραγέδια", δούτα ή δούταρε δούταρε,
έκαναν δούταρε δούταρε ήταν "τα' δούτα
δούτα, τα' δούτα κέταρε και τα' τα' δούταρε
και τραγέδια".

Αίνε τα' τραγέδια, δούταρε δούταρε δούταρε
με δούταρε και τα' δούταρε με δούταρε,
"έχον δούταρε μινικη δούταρε και μινικη
δούταρε δούταρε. "Όλα εινι δούταρε
μινικη δούταρε μινικη, δούταρε δούταρε,
τα' κέταρε δούταρε με τραγέδια με δούταρε
με δούταρε. Μετα δούταρε δούταρε δούταρε
δούταρε με δούταρε δούταρε, με δούταρε
δούταρε δούταρε δούταρε, με δούταρε δούταρε δούταρε

Γένια χ.χ. το γαγιάδι, τις αγύριες τις κυνήγιες
γι' ο χορός των λαγίγγων.

Βαρύτητα μ' ένα έρχεται το κρεβίτιο από
των δεικνωμένων, οικιακών ή κοινωτικών γαγιάδιων.
Και δε έλεγχος τις φωνές των λαών με τους ίδιους
σε ποιότητα και ποσότητα. Και δε άρνηση γαγιάδι
με κάποια σημάδια γίνονται, καθώς χ' ές ο φασκιά,
άπειρος γαγιάδι.

Αντίθετα είναι τα γαγιάδια ^{ωρεά} ~~αγα~~ έχουν
πανταχού χαρακτήρα, είναι κτήρια όλων
των λαών ή γαγιάδιων είναι και έθνη,
~~και~~ σε διάφορα παραγίτη.

Γένια είναι η περίπτωση των έθνη των
καρδιών, πόνος δε κρεβίτιο αν έλεγε
δίδει με μυσία διάφορα, και με κλειστά
ή τις κίνηση.

Βαρ. 2 Ναντίσιμα

1-10"

(Χωρίς να με άρνηση τις λαγυδιών :

2. Ναντίσιμα αν κρεβίτιο ^{παρα} ~~και~~ ^{παρα} ~~και~~ ή το ίδιο
μινέ, μινέ σε κρεβίτιο, κρεβίτιο έλεγε χ' 2.
1. Έλεγε, έλεγε, κρεβίτιο, στο κρεβίτιο βάζει το
για να κόψει λαγυδιόκια, με τα δύο τα χ' κρεβίτιο.

Ναντίσιμα είναι χ' κρεβίτιο έθνη αν έχουν κρεβίτιο
δεν κρεβίτιο σε με κρεβίτιο κρεβίτιο κρεβίτιο ή
ιδιαιτέρα τοπικό χαρακτήρα.

Οι οι δύο δύο γένια: το κρεβίτιο έλεγε 2 με
τη Δωδεκάνησο. ~~κρεβίτιο~~ ~~μια~~ ~~είναι~~ ~~να~~ ~~κρεβίτιο~~
~~κρεβίτιο~~ ή ~~κρεβίτιο~~ είναι ² κρεβίτιο ή κρεβίτιο
είναι κρεβίτιο κρεβίτιο γαγιάδι.

αδύνατοι 3 3 4 διαφορετικά μέρη. Το ίδιο-
τητα κεντραρίων βέβαιον ότι χείρα του διακρί-
μας 2α αδύνατο κλίση διάφωρα, κίτρινος ούτως
σταθερό.

Αρ. 5

2' 30"

Γιάννη μου το μαρτύρι σου
 Πάρις & Παρισιότι Γιάννη μου το, Γιάννη μου το
 Βελίτσε & Τυμιάλα το Γιάννη, Γιάννη μου, το μαρτύρι σου
 Έχω κερδίσει όμορφο αν τίχαι τω ...
 γερά νοσηλεύω αν έχω τίχαι διαρκέω
 Στην Απριλίου Γιάννη με Γιάννη μου
 Έχω κερδίσει όμορφο και αν κερδίω αν έχω
 κερδίω τίχαι, μα' τίχαι με τίχαι τίχαι, το τίχαι
 το τίχαι, το τίχαι ή φαίνεται.
 Έξω από μελοχρυσό στην Αττική μαρτυρία
 Πάρις, Ζαβί, Μίτσοβο
 Κοντοπόλι, Ζαβί, Ζαβί, Ζαβί
 Κοντοπόλι, Ζαβί, Ζαβί, Ζαβί

“zahag”. Καταδιώχεται στον όλο τίχαι, εις γιορτής,
 εις ομπόρια, εις γάμον κλ. ένα όλο κίτρινος,
 τριάντ (3) τίχαι με τίχαι. Αδύνατο δένε ούτως
 με μερική δένε το πιο παλιό, το πιο καταδιώ-
 χόμενα κατ'όσον.

“Ενα τίχαι όλο το τίχαι με τίχαι
 εκφραστικώτερο κατ'όσον, με τίχαι τίχαι
 όλο το F.I.P. εις χείρα της διακρίσεως.

Ενώ μα, ενώ μαρ... κατ'όσον ένα δένε, inter.
 κένε, κένε κατ'όσον, κένε κατ'όσον κένε

2' 45"
 τάνε, τάνε με τίχαι
 να' τίχαι, να' τίχαι... να' τίχαι να' τίχαι

Αρ. 6

“Ενα τίχαι όλο το τίχαι με τίχαι
 όλο το, όλο τίχαι με τίχαι, όλο τίχαι με τίχαι όλο.”

"Θα αινε' το τραγούδι (για να μη μιση-
 σαμε με' τοι' χι'τες), παμύγιο, βρωμικά, να-
 κριόματα, ~~επιτεταπίζια~~ επιτεταπίζια, κ.λ.,
 όλα βρήκαν τον και' ίδια πηγή, κι' όλα, το
 καθένα στην εδική περιοχή το, έβρισκαν
 τον εόλο του επί διατήρησης της ένιτης της
 φύξης, ομή επιβίωση των βασικών χαρα-
 κτηστικών της β' επί διακρίση της φύξης
 παραδοσης, ~~κι' όταν~~ κι' όταν σκεφώμεθα τις πολλές
 δι' αινε' έχον δημιουργηθεί στα χρόνια της σκα-
 φιάς, καταλαμβάνει με ιστορικό ^{καθάρσι} εόλο των
 δημιουργησθέντων στην ~~επιτεταπίζια~~ διατήρηση
 της ενότητας ^{αχώνης} φυσιογνωσίας του έθνους.

Επίς παχίτη β' επί βόρα', επί κούρα β'
 επί καρβία κ' δημοτικό τραγούδι πότε με κέρτα
 δίαση επί για' με σκαφωμένης μέδρας β' επιτεταπίζια
 έτα εόλο λυρικό, έτα λυτάρχημα μοναδικό,
 δίδοντα έκθεση β' σχήμα επί καθ' εκείνη κούρα,
 επί καθ' πόδο επί έκαυτε μουσικά' μέτρα
 επί καρβία, χαλκωμένας, επί φρέσκα, κρατώντας
 έβραση με' ελόγα, έξιοποιώντας, με' μια' αίνε, επί
 δυοίς και' επί τριούς με' έθνους.

Κι' έβρινε με' άχνην νεύση Αργή,
 με' επί των άποια άχνην το έθνους πορτοπο-
 εούσε με' αίνες, κνηγώντας με' άδάφηση
 έμφορη με' χρυσή άκτι' με' έπαχλωστας,
 επί διαφωτικά' επί πέλας έβρασε.

Διαχτη επί "Αποχη Λαίους"
 επί Μενιζερώντων έθν.
 28.12.1967